

Redan 1995 fick Sverige intresseföreningen SEIS som skulle se till att näringsliv och offentlig sektor enades kring en standard för elektronisk ID och digitala signaturer. Fyra år senare finns tekniken, men ingen använder den. Istället har Finland minst två års försprång på vägen mot en nationell säkerhetsinfrastruktur för elektroniska transaktioner.

Varför har vi inte kommit längre i Sverige? Kanske började vi för tidigt, tekniken var inte mogen 1995 och SEIS medlemmar fokuserade mycket på de frågorna. Det finnarna har gjort är att först göra en nationell standard juridiskt möjlig. När lagstiftningen väl fungerar är det lättare att hitta rätt teknik.

Vilket ansvar borde den svenska staten ta på sig för att driva på ett nationellt svenskt ID-kort?

– Jag ser detta som en infrastrukturfråga, precis som en gång järnvägarna. Då finns det en hönan eller ägget-problematik. Ska vi först bygga rälsen för att sedan sälja tågbiljetter, eller ska biljetterna finansiera järnvägsrälsen? Jag tror att många vill ha ett nationellt svenskt system för det här, men ingen vågar ta initiativet.

Vad händer nu?

– SEIS tar med sig en rad beslutsfattare till Finland i januari för att inspirera dem och visa på möjligheterna med elektroniska ID-kort. Tekniken finns redan. Det är bara att köra.